

The Occidental Quarterly: Co nasměrovalo vaši kariéru a váš zájem obecně k výzkumu empirických stránek osobnosti, IQ, rasovým odlišnostem a eugenice?

Richard Lynn: Prvním zásadním vlivem na mé myšlení byl jistě můj otec, genetik a eugenik. Během studia psychologie na Cambridgi jsem narazil na knížku Francise Galtona *Dědičný genius* (1869), v níž tvrdí, že klíčem k civilizaci je inteligence, že existují rasové rozdíly v inteligenci a že ve vyspělých civilizacích se průměrná inteligence snižuje, protože ti nadanější mají méně dětí. Přečetl jsem také knihy Cyrila Burta a Raye Cattella, které potvrzují trend méně početného potomstva u inteligentnějších lidí. Přišlo mi to jako nesmírně důležitý poznatek pro budoucnost naší civilizace.

TOQ: Kdo měl největší vliv při utváření vašich názorů a perspektiv coby psychologa? (Historická osobnost, kolega, mentor nebo akademik.)

RL: Francis Galton v podstatě shrnul vše zásadní. Jediné co mu uniklo, byla vysoká inteligence Číňanů a Japonců.

TOQ: Jaké to bylo pracovat s Hansem Eysenckem?

RL: Velice inspirativní. Zastával teorie dědičnosti v době, kdy se prakticky celý obor přikláněl k vlivu prostředí. Jeho úsudek byl velice spolehlivý a vždy mi ochotně pomohl.

TOQ? Nějaké další osobnosti, které na vás měly vliv?

RL: Především Arthur Jensen a J. Philippe Rushton. Art Jensen byl průkopníkem: v roce 1969 vydal průlomovou studii, která otevřela otázku rozdílů v inteligenci mezi bělochy a černochoy, již se zabýval i v mnoha svých pozdějších knihách a článcích. r/K teorie (životní strategie) rasových odlišností Phila Rushtona je dílo nesmírně tvůrčího génia a vysvětluje řadu dalších rasových rozdílů - ve velikosti mozku, tempu dospívání, hladině testosteronu či zločinnosti. Před pár lety jsem v rozhovoru prohlásil, že Phil Rushton si za svou r/K teorii rasových odlišností zaslouží Nobelovu cenu.

TOQ: Co považujete za svůj nejdůležitější příspěvek na poli odborné činnosti?

RL: Zaprvé objev vysoké inteligence (105) u východních Asiatů, o pět bodů vyšší než u Evropanů. Zadruhé určení IQ afrických černochoy kolem 70. Dříve se mělo za to, že se toto číslo pohybuje kolem 85, to však platí jen u černochoy ve Spojených státech či Británii, kteří těží z výhod života v bílé společnosti, jako vysoké životní úrovně, dobré stravy či zdravotní péče. Zatřetí pak kompilace studií inteligence deseti hlavních rasových skupin světa a vypracování teorie, že se tyto skupiny vyvinuly jako adaptace na chladnější prostředí Evropy a východní Asie, které vytváří tlak na vyšší inteligenci a velikost mozku, než jakých je třeba v Africe.

TOQ: Vzdělávací legislativa prezidenta Bushe (tzv. program „No Child Left Behind“) zdá se vychází z určitých rovnostářských premis o uzavření „mezery ve vzdělání.“ Jaké podle vás bude mít následky lhostejnost a ignorace literatury o rasových a pohlavních rozdílech v inteligenci? Dočkáme se někdy toho, že by zastánci „reforem“ vzdělávání vzali při vytváření svých programů v potaz i zjištění výzkumníků IQ?

RL: Nedělám si přehnané naděje. Jen těžko si totiž dokážu představit, jak prezident říká, že snahy o zlepšení pozice černochoy, amerických Indiánů a Hispánců jsou kvůli jejich nízké inteligenci a osobnostním vlastnostem předem odsouzeny k nezdaru.

TOQ: Kdybyste se stal šéfem ministerstva eugeniky s neomezenou pravomocí i rozpočtem, jaká reformní opatření byste zavedl? Jaké programové body by se staly vašimi prioritami?

RL: Zavedl bych „rodičovský průkaz,“ o kterém mluvil už Galton. Páry by si musely zažádat a získat povolení mít děti, podobně jako tomu je u řídicího průkazu. K jeho získání by lidé museli projít základními testy, v nichž by páry musely prokázat dostatečné rodičovské dovednosti a dobré genetické vlastnosti. Něco podobného prosazoval i zesnulý David Lykken. Tímto i dalšími eugenickými návrhy se podrobněji zabývám v knize *Eugenika (Eugenics : A Reassessment Human Evolution, Behavior, and Intelligence)*, Praeger Publishers 2001). Musím ale zdůraznit, že v liberálně demokratickém státu by podobná opatření nebylo možné zavést.

TOQ: Když zůstaneme u eugenických sociálních opatření, jaké kritické reformy je podle vás v západních zemích třeba podniknout, abychom učinili alespoň holé minimum nutné k zastavení stávajících dysgenických trendů? Lze vůbec tento negativní vývoj zvrátit zásahem státní moci?

RL: Nejsem si jistý, jestli je v podmínkách současné západní společnosti možno dosáhnout nějakého smysluplnějšího pokroku. Do budoucna za nejnadějnější novinku považuji využívání výběru embryí při plození dětí s žádoucí genetickou výbavou. Znamená to vytvoření více embryí procesem umělého oplodnění, zjištění jejich genetických charakteristik a uhnízdění toho nejvhodnějšího. Ve většině západních zemí zůstává tato praxe s výjimkou výběru embryí s jistými genetickými poruchami zakázána, ale předpokládám, že omezení se budou postupně zmírňovat, až zcela vymizí.

TOQ: Ve vašem příspěvku ve sbírce esejů *Rasa a americké vyhlídky (Race and the American Prospect)*, Occidental Press 2006) se zabýváte tématem rasových rozdílů v psychopatologických osobnostních rysech. Co podle vašich poznatků stojí za vyšší mírou násilných sklonů u černochoů?

RL: Vhodnější by nejspíš bylo mluvit o sníženém podílu psychopatologických osobností mezi evropskými a východoasijskými etniky. K tomu pravděpodobně došlo ze stejného důvodu, proč se u nich vyvinula vyšší inteligence, tedy přizpůsobení se chladnému podnebí Evropy a východní Asie. Přežití zde vyžadovalo vyšší míru plánování, např. při sběru a skladování potravy pro budoucí spotřebu a také emoční inteligenci potřebnou k udržení vyvážených sociálních vztahů.

Otázka osobnostních rozdílů mezi rasami je problém, jehož řešení leží dosud z větší části před námi. Pokusil jsem se k řešení přispět svou studií z roku 2002, v níž jsem shromáždil důkazy naznačující, že nejvyšší četnost psychopatických osobností je mezi černochoy a původními Američany, následně u Hispánců, nižší u bělochů a nejnižší mezi Orientálci. Na tomto poli ale ještě skutečně zbývá vykonat mnoho práce.

TOQ: Z politické korektnosti se stala dominantní síla - potlačování svobody slova a vynucování omezujících pravidel ohledně toho, co je či není přijatelným tématem k debatě ve, jak by řekl Charles Murray, „slušné společnosti,“ je na denním pořádku. Kam myslíte, že tento politicky korektní vývoj směřuje?

RL: Podle mě je to móda, která časem pomine. Skoro každá epocha měla svou politicky

korektní módu, která asi po století začala ustupovat. V protestantských zemích 17. století to znamenalo chodit v černém a rozbíjet mariánské sochy v katolických kostelích. V 19. století zase vyhýbat se zmínek o sexu. Ve druhé polovině 20. století se pak stalo politicky korektním odsuzovat jakékoliv zmínky o rozdílech v inteligenci mezi rasovými či společensko-třídními skupinami. Ještě pár desítek let to zřejmě vydrží, ale nakonec i tato móda jistě vyšumí.

TOQ: Když se oprostíme od kritiky Hernsteina s Murraym za závěry učiněné v jejich knize *Gaussova křivka (The Bell Curve, The Free Press 1994)*, nebyla jejich zjištění z větší části potvrzena? Jensenovo dílo *The g Factor (The g Factor: The Science of Mental Ability, Praeger Publishers 1998)* bylo oproti tomu mnoha kritiky (v tisku i akademickém prostředí mimo psychometrické společenství), tak halasně odsuzujícími *The Bell Curve*, ignorováno. Kniha Michaela Levina *Why Race Matters* by se dala označit za vyčerpávající rozbor tématu rasových rozdílů, a přesto je i ona opomíjena.) Čím si to vysvětlujete?

RL: Všechno v *The Bell Curve* je pravda, ale přesto byly kritiky zdrcující. Další nekorektní knihy o inteligenci a rase pak média ignorovala. Mám s tím bohaté osobní zkušenosti. Časopis *National Review* mě například požádal o recenzi *The g Factor*. Souhlasil jsem a poslal svou recenzi, ale odmítli ji vydat. Co se mých vlastních knih týče, poslal jsem výtisky ke zrecenzování mnoha kvalitním časopisům, ale žádný z nich recenzi neotiskl. Výtisk mých knih *IQ and the Wealth of Nations* a *IQ and Global Inequality* (u obou byl spoluautorem Tatu Vanhanen), které předkládají teorii, že národní rozdíly v inteligenci hrají zásadní roli v ekonomickém výkonu, jsem zaslal do časopisu *Economist*. Recenzi neotiskli, ani se o mých knihách nezmiňovali. Soudím, že vládnoucí ovzduší politické korektnosti děsí novináře a editory natolik, že se děl tohoto druhu bojí byť jen dotknout.

TOQ: Vaše knihy vytvořené společně s Tatu Vanhanenem zdůrazňují význam inteligence, když ukazují, že vyspělejší a bohatší země mají vyšší průměrné IQ (a volnětržní hospodářství). Které důležité národní, společenské, kulturní a rasové oblasti výzkumu IQ ještě zbývá zmapovat?

RL: Nejdůležitější podle mě je pokles globálního IQ následkem nízké porodnosti v celém hospodářsky vyspělém (s vysokým IQ) světě a vysoká plodnost rozvojového (nízké IQ) světa. Je třeba zjistit detaily tohoto poklesu celosvětové inteligence a jeho následky.

TOQ: Z vašeho rozhovoru s redaktorem magazínu *Right Now!* Derekem Turnerem je patrná skepse ohledně budoucnosti USA i západní civilizace. Amerika se podle vás postupně pod tíhou problémů rozloží a bělošské státy by se měly od Unie oddělit. Hlavním tématem politického života západních společností pak do budoucna budou rasové třenice a konflikty. Vidíte vůbec na obzoru nějaký světlý bod naznačující možný zvrat těchto předpovědí?

RL: Zůstávám stran budoucnosti pesimistický a nevidím šanci na rozpad Spojených států.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

TOQ: Jsou západní demokracie ze své podstaty protimeritokratické? Jak vidíte šance na návrat k čistě meritokratickým měřítkům při najímání zaměstnanců či jejich povyšování a kariéřním postupu?

RL: Západní demokracie mi přijdou dosti meritokratické. Samozřejmě, vyžadují dosazování méně kvalifikovaných lidí do pozic, které by vlastními schopnostmi nebyli schopni získat, ale obecně řečeno se na vrchol skutečně dostanou ti nejlepší.

TOQ: Které z problémů dnešních západních společností jsou podle vašeho mínění nejzásadnější?

RL: Jednoznačně zrychlující se imigrace etnických skupin z Třetího světa s nízkým IQ do USA, Kanady a Evropy. Tento příliv v kombinaci s jejich vyšší porodností znamená demografické nahrazování Evropanů. Do konce 21. století se Evropané stanou menšinami ve Spojených státech, Kanadě i na západě Evropy. Přesto o tuto demografickou katastrofu nesmírného rozsahu mainstreamová média stěžejí jeví zájem a kdokoliv se o tom zmíní, je obratem označen za „krajně pravicového rasistu.“

Tím se dostáváme asi k té nejobtížněji pochopitelné otázce naší doby, tedy proč jsou etničtí Evropané ohledně nahrazování přílivem neevropských imigrantů ve vlastních zemích tak bohorovní. Obyčejně se cizí invazi lidé postaví na odpor a přijde jim to zcela přirozené. V Anglii máme v národním povědomí hluboce vrytý normanský zábor z roku 1066 jako poslední případ, kdy jsme byli dobytí, a stejně dobře si pamatujeme také na úspěšný odpor proti hrozbě francouzské invaze za Napoleona a Němců ve 2. světové válce. Během posledního půlstoletí jsme však svědky invaze Neevropanů, a většině z nás je to úplně jedno. Totéž platí i pro Evropany na kontinentu a v diasporách v Americe a Austrálii. Na této nečinnosti je cosi nepřirozeného, co se vzpírá pochopení a vysvětlení.

TOQ: Vidíte do budoucna nějakou naději?

RL: Nejlepší naděje pro budoucnost civilizace se podle mě nachází v Číňanech a Japoncích. Nenakazili se virem politické korektnosti a nepřijímají do svých zemí vysoké počty imigrantů. Mají sice málo dětí, ale momentálně to není zase takový problém a do budoucna jej pravděpodobně bude možné zmírnit finančními pobídkami. Jsou to vysoce inteligentní národy, které nejspíš ponесou kupředu pochodeň civilizace dlouho poté, co bude v Severní Americe a Evropě zdušena.

Richard Lynn, Ph.D., je emeritním profesorem psychologie na Ulsterské univerzitě. Napsal šestnáct knih, mezi nimi *Dysgenics* (Westport, Conn.: Praeger, 1996), *Eugenics: A Reassessment* (Westport, Conn.: Praeger, 2001), *IQ and the Wealth of Nations* (společně s Tatu Vanhanenem) (Westport, Conn.: Praeger, 2002), *Race Differences in Intelligence* (Augusta, Ga.: Washington Summit Publishers, 2006), *IQ and Global Inequality* (společně s Tatu Vanhanenem) (Augusta, Ga.: Washington Summit Publishers, 2006) a v roce 2008 vyjde u Washington Summit Publishers, *The Global Bell Curve* (kniha je momentálně vyprodána, pozn. DP). Je také autorem desítek publikovaných studií, včetně šesti v časopisu Nature.

Rozhovor s Richardem Lynnem vyšel původně v magazínu *The Occidental Letter*, roč. 1, č. 1, str. 1, 4-6. Otázky kladl Kevin Lamb. Rozhovor *Race, Dysgenics, and the Survival of the West* byl poté přetištěn v magazínu *The Occidental Quarterly*, roč. 7, č. 3, podzim 2007.